

Ween

The Mollusk '97

Elektra/Warner

"If you don't know me by now , then you'll never know." Een zinsnede van Krs One die evengoed van toepassing zou kunnen zijn op het geschifte broederspaar Dean en Gene Ween. Mijn medelijden gaat uit naar deze onfortuinelijke zielen, die door Ween al jaren te negeren hun gebrek aan muziekliefde overduidelijk illustreren. Geen enkele band is zo anders, maar toch zo herkenbaar, en zo grappig. Ween is zonder twijfel de enige groep die mij met live optredens lachkrampen kan bezorgen en toch een memorabel optreden verzorgen. Geniaal gestoord zijn ze, niet meer op de manier van de sublieme cd's 'The Pod', 'Pure Guava' en 'God Ween Satan', maar meer subtiel. Deze cd en de vorige ('12 golden country greats') zijn in feite ook Ween's visie op conceptelpee's. Deze keer hebben ze countrymuziek en producer Ben Vaughn ingeruild voor de oceaan, een zeemansbestaan en producer/bassist Andrew Weiss. Ween is trouwens ook een échte groep geworden, aan deze cd werkten ze met zijn elfen. Wat féésten betekent natuurlijk en met 'The Mollusk' moet dat geen probleem zijn. We sturen de heren de oceaan in ('Ocean Man'), voor gigantische hoeveelheden vis en schaaldieren ('The Mollusk', 'The Golden Eel'). Een fruits de mer zo hoog als de voorstevan ! En dan bier, veel bier. Want er moet gedanst worden ('I'm dancing In The Show Tonight') en gezongen ('The Blarney Stone'), en naakt gezwommen ('Waving my Dick In The Wind'). Gelachen mag er ook worden, ondermeer in 'I'll be your Jonny On The Spot' en 'Mutilated Lips' ("Take my hand you ugly girl"). Met de Man Met De Hamer rekenen we morgen wel af. Misschien worden we zelfs goede vrienden. Maar van het thuisfront horen we slecht nieuws over de liefde ('It's Gonna be (Alright)', 'She Wanted to leave'). We worden er zelfs weemoedig en treurig van ("Cold blows the wind over my true love"). Gelukkig is er nog lekker eten en drinken en 'Buckingham Green'

Elliott Smith

Figure 8

Dreamworks

Elliott Smith behoort tot de beste singer-songwriters van dit moment. Dat bewees hij reeds met zijn vroegere studiowerk "Elliott Smith", "Either/Or" en "X/O" en nu weer met zijn nieuwste "Figure 8". Ingetogen, emotionele songs, waarin de honingzoete stem van Elliott Smith , en zijn subtiel gitaarwerk het beste tot hun recht komen. Soms gaat hij meer de psychedelische rock tour op, zoals in "LA" en "Stupidity Tries". Op die momenten klinkt hij wat als het cleane broertje van John Frusciante op diens solo cd's. Figure 8 is op geen enkele wijze vernieuwend, maar het resultaat van een vakman die doet wat hij best kan : parels van rocksongs schrijven. Onze favorieten : "Somebody that I used to know", "In the lost and found", "Color bars" en "Happiness". Klasse !

Doe Maar

Klaar

V2 Recordings

Vrienden en Jansz zijn toch bezweten. Geld, nostalgie, midlifecrisis ? Feit is dat Doe Maar een nieuwe CD "Klaar" heeft en dat het publiek terug storm loopt voor de 80's iconen. Klaar opent met het humoristische "Alles doet het nog", dat net als het titelnummer en "Dansmuziek" zich bedient van een vrolijke deuntje en een simpel refrein. Verder ook enkele sociaal geïnspireerde tracks. Maar het gros van de nummers zijn volbloed Doe Maar : vlot meezingbare teksten en reggae/ska geïnspireerde beats. Hoogvliegers en toekomstige radio hits zijn "De Kater", "Als Niet als" en "Niet nodig". Daartussen enkele obligatoire rustpunten, die niet echt overtuigen. Toch een sterke comeback plaat, maar ze hebben de lat in het verleden hoog gelegd.